

ရွှေကား

၁၁၁၁

မြေပေါ်

လွမ်းအိပ်မက်မှ နိုးထလျှင်

graphic : mg kyaw ၁၁

အခန်း(၁)

တိတ်ဆိတ်သော ည၏ စိုးမိုးမှုက တစ်စတစ်စ ကြီးမားစွာ ဝါးမြီလာသည် နှင့်အမျှ ဒေမီ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကြောက်စိတ်များ ကြီးစိုး လာလေသည်။ ။

"မလာသေးဘူးလား မင်းလွင်ရယ်၊ ငါကြောက် လာပြီ"

"နင်ကလည်း ဘာကြောက်စရာရှိလို့ လဲ၊ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိတာပဲ"

ဒေမီအသံလေး ပြန်တိတ်သွားပြီး အဝေးက မီးရောင်လဲ့လဲ့ မြင်နေရသော နွေကလျာ၏ အိမ်လေးကိုသာ မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

"ဆယ်နာရီခွဲဆိုလျှင် လာမှာ ပါ၊ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် သူ့အဘိုးကြီးရော အဘွားကြီးရော အိပ်ရာ ဝင်ပြီလေ"

ဒေမီ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ နွေကလျာ၏ အိမ်လေးဆီသို့သာ အာရုံစူးစိုက် ကြည့်နေရသဖြင့် မျက်လုံး ညောင်းလာသောကြောင့် ဒူးနှစ်ဖက်ကို ပိုက်ထားပြီး မျက်စေ့ကိုမှီ တ်ကာ ဒူးပေါ် မျက်နှာမှေးတင် ထားလိုက်၏။

"နင်အိပ်ပျော်မသွားနဲ့ နော်၊ နင့်ရင်ခွင်ထဲက အထုပ်က အရေးကြီးတယ်"

"အေးပါဟဲ့၊ အရေးထဲ ဥစ္စာက ခြောက်နေပြန်ပြီ"

တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ဆောင်းလေအေးတို့ ဝေဝေလာသဖြင့် တောင်ငူဘူတာအတွင်းရှိ ခရီးသည် များမှာ မန္တလေးအစုန် ရထားကိုစောင့်ရင်က ကုတ်ကုတ်ကလေးများ ဖြစ်ကာ ချမ်းအေးမှုကို ကြုံကြုံခံနေရ၏။

ဆယ့်တစ်နာရီ ရထားလာလျှင် အအေးဒဏ်မှ လွတ်ကင်းပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် ရထားထဲမှာ ငိုက်နေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ် ချက်ချထားလိုက်ဟန်ဖြင့် မန္တလေးရထား လာရာသို့သာ မျှော်ကြည့်နေ၏။

"မလာသေးဘူးလား"

"ဟော...ထွေးအောင် နင်တောင် လာပြီပဲ၊ ဆယ်နာရီတောင် ခွဲနေပြီ၊ မလာသေးဘူး"

"မင်းသွားစောင့်နေပါလား"

"အေး..မင်းမလာသေးလို့ စောင့်နေတာ၊ ဒေမီကလည်း တစ်ယောက်တည်း မနေရဲလို့ တဲ့ "

"လုပ်ပြီ၊ မိဒေမီတို့ က အရေးထဲဆိုကြောက်ပြီ"

"ဘာဖြစ်လဲ ငါ့ဘာသာကြောက်တာ"

နောက်မှ ရောက်လာသော သူငယ်ချင်းထွေးအောင်ကို ရန်တွေ့လိုက်၏။

"ကဲပါ..ငါတို့ သွားကြည့်ဦးမယ်၊ နင်တို့ နေခဲ့ကြ"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျော်မင်းလွင်က သုတ်တီးသုတ်ပြာနှင့် ထွက်သွားသည် ကို ဒေမီက ငေးငေးလေးကြည့်ရင်းက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်၏။

"သူတို့ အစား ငါရင်တုန်လိုက်တာ"

"ဘာရင်တုန်စရာရှိလဲ၊ နင်ခိုးရာလိုက်တာမှ မဟုတ်တာ"

"အမယ်လေး..ငါမလိုက်ရုံပါပဲဟာ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း..အင်္ကျီထုပ်၊ မယ်မင်းကြီးမ နွေကလျာရဲ့ အဝတ်ထုပ်ကို ငါက သယ်လာရတာ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ထင်းရုံထဲမှာ ငှက်ပြီး ထားထားလို့ ပေါ့၊ အခုတစ်လော ထင်းရုံဘက်ကို ဘယ်သူမှ မသွားရအောင် ငါ့မှာ တစ်ယောက်တည်း ခိုင်ခံ့ထင်းသယ်နေရတာ"

ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကြီးကို ထွေးအောင်က ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြုံးကာ...

"နင်တို့ ဘယ်တော့လောက်ကတည်းက ကြိုတင်ကြံစည်ထားတာလဲ"

"ဆယ်ရက်လောက်ရှိပြီ၊ အဲဒီမိန်းမမိနွေက တစ်နေ့ကို တစ်စုံနှုန်း၊ နှစ်စုံနှုန်းနဲ့ ငါ့ဆီ လာလာပို့ထားတာလေ"

"လက်မှတ်တွေဘာတွေရော၊ မှတ်ပုံတင်ရော"

"ပါပါတယ်ဟာ၊ ဒီအထုပ်ထဲမှာ အပြည့်ပါတယ်၊ နွေလာရင် ထိုးပေးလိုက်ရုံပဲ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဖြူတို့ အိမ်မှာ လူတွေစုံပြီလား"

"အေးလေ၊ နင်တို့ လာအိပ်မယ်ဆိုလို့ မျှော်နေတာ၊ ငါလည်း နင်နဲ့ နွေကလျာကို သွားခေါ်မယ်ဆိုပြီး ထွက်လာတာ မင်းလွင်ကိုရောပေါ့"

"အေး...တို့ နှစ်ယောက်တည်း လာလို့ သူတို့ ဝိုင်းမေးနေရင်ရော.."

"နွေကလျာနဲ့ ကျော်မင်းလွင်တို့ အထပ်က မီးတွေပိတ်နေကြတယ်၊ တစ်ခါနှစ်ခါ ခေါ်တာမရလို့ လူကြီးတွေ နိုးမှာ စိုးလို့ မခေါ်တော့ဘူး၊ မနက်စောစောမှ လာမယ်ထင်တယ်ဆိုပြီး ညာရမှာ ပေါ့"

"အလှူမှာ လူကြီးတွေစုံရင် သူတို့ သားတွေ သမီးတွေ မတွေ့ရင် မေးကြမှာ ပဲနော်"

"နောက်ဖေးမှာ ပန်းကန်ဆေးနေတယ်လို့ ပြောမှာ ပေါ့"

"အမယ်လေး...ယုံလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ သူတို့ သမီး နွေကလျာက အိမ်မှာ ဆိုရင် ပန်းကန်တစ်ချပ်တောင် မဆေးဖူးတာများ "

စကားများ သော ထွေးအောင်နှင့် စကားတပြောပြောမို့ ဒေမီစိတ်ထဲ မှာ အကြောက်ပြေသွားပြီး စောစောက စိုးရိမ်ပူပန်သော စိတ်များ လွင့် စင်သွားတော့သည်။ ။

နွေကလျာ၊ ဒေမီ၊ ကျော်မင်းလွင်၊ ထွေးအောင်နှင့် ခင်ဖြူဖြူတို့ သူငယ်ချင်း ငါးယောက်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက တတွဲတွဲနှင့် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်၍ မိဘများကလည်း ယုံကြည်စွာဖြင့် မျက်နှာလွှဲထားကြသည်။ ။

ယခုအခါ ခင်ဖြူဖြူ၏ မောင်လေးများ ရှင်ပြုအလှူလုပ်မှာ မို့ သူငယ်ချင်းလေးဦးတို့ ခင်ဖြူအိမ်မှာ ညအိပ်တာ အလုပ်ဝိုင်းလုပ်ကြရန် စီစဉ်ထားကြသည်။ ။

ခါတိုင်းလည်း သူတို့ ငါးဦးမှာ တစ်ဦး၏ သာရေးနာရေး မှန်သမျှကို ကျန်သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းကူညီနေကြတာမို့ ဘာမှ မထူးဆန်းပေ။ အားလုံးကလည်း တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ် ရောက်နေကြပြီမို့ လက်တွဲမဖြုတ်ကြပေ။

သို့ရာတွင် နွေကလျာနှင့် ကျော်မင်းလွင်မှာ ပထမနှစ်ကတည်းက တွယ်ငြိပြီး ချစ်သူဖြစ်နေသည် ကို မိဘများက မသိကြပေ။ ယခုမှ နွေကလျာအား မိဘများက သစ်စက်သူဌေးသားတစ်ဦးနှင့် စီစဉ်ပေးနေကြော

င်း သိသောအခါမှ အရေးပေါ် ခိုးရာလိုက်ပြေးရန် စီစဉ်ကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

ခင်ဖြူအလှူနှင့်လည်း ကြုံသည် မို့ အချိန်အခါကို အသုံးချကာ ရန်ကုန်သို့ ထွက်ပြေးရန် စီစဉ်ကြခြင်းဖြစ်သည် ။ နွေကလျာနှင့် ကျော်မင်းလွင်တို့ အား ရထားပေါ်အထိ ပို့ပေးပြီး ထွေးမောင်နှင့် ဒေမီက ခင်ဖြူအလှူမှာ ကူလုပ်ရန် ဟန်မပျက်သွားနေရမည် ဖြစ်သည် ။

"ခင်ဖြူကို အသိမပေးတော့ ခင်ဖြူက စိတ်ဆိုးမှာ ပဲနော်"

"ခင်ဖြူက အလုပ်များ ပြီး သူ့အိမ်က လူစုံတယ်လေ၊ တော်ကြာ စကားထဲမှာ လွှတ်ကနဲ ပြောမိလိုက်ရင်သွားရော"

"ဒါက နင့်အကြံအစည်ပဲလား ဒေမီ၊ ငါ့ကိုတောင် မနေ့ကမှ နင်တို့ ဖွင့်ပြောတာပဲ"

"အင်း နွေကလျာက ငိုငိုရီရီ ဖြစ်နေတယ်လေ၊ အဲဒီသစ်စက်သူဌေးက အရက်သောက်တယ်၊ အသက်ကြီးတယ်၊ ရုပ်ဆိုးတယ်တဲ့ ၊ မလိုချင်ဘူး၊ မင်းလွင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မယူဘူးဆိုလို့ ငါစီစဉ်ပေးရတာပဲ၊ ဒီလကုန်မှာ လာမြန်းပြီး ဝါမဝင်ခင်မှာ လက်ထပ်ပေးစားတော့မှာ ဟ"

"ဒီလိုကျတော့ နင့်ခေါင်းက အကြံဉာဏ်ထွက်လာသားပဲ"

ထွေးမောင်က ဒေမီခေါင်းကိုထု၍ ချစ်စနိုးပြောလိုက်၏။

"အကောင်...ငါ့ခေါင်းကို အတင်းထုရလားဟ"

ထွေးအောင်နှင့် ဒေမီတို့ က စကားပြောရင်းနှင့် အချိန်ကုန်မှန်းမသိကုန်သွားရာ မျက်လုံးများက ဒေမီတို့ အိမ်ဘက်ကို ငေးမျှော်ကြည့်နေမိ၏။

"ဟော... လာပြီ ဓာတ်မီးရောင်လက်လက်နဲ့ ဝိုင်းပြနေပြီ လာပြီ"

အချိန်အချက် လုပ်ထားသည့်အတိုင်း မီးရောင်ကို မြင်ရလေပြီ

"အေး..ဟုတ်တယ် ဟော..ရထားလည်း ဝင် လာပြီ၊ အတော်ပဲ"

ဒေမိုရင်ထဲ ထိတ်ကနဲ ဝမ်းသာသွား၏။ ရင်ခွင်ထဲက စလင်းဘက်အိတ်ကလေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ထားပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်

။

ရထားမီးရောင်နှင့် ဥဩသံတို့ ဆူညံကာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

"ဒေမီ..တွဲနံပါတ် ဘယ်လောက်လဲ"

"ငါး...ထိုင်ခုံနံပါတ် ၃၅-၃၆ တွဲ "

"အေး..နင်အထုပ်တင်ထားနှင့် သူတို့ ကို ငါပြေးခေါ်လိုက်မယ်၊ တွဲမမှားရအောင် နင်နိုင်တယ်မဟုတ်လား"

"အေး"

ဒေမီက ထမီကိုပြင်ဝတ်ကာ အထုပ်ကို ဆွဲကြည့်လိုက်၏။

"ဟဲ့..မင်းလွင်အိတ်ပါရှိနေတယ်၊ ငါ့ကို နင်ပင့်ပေးလိုက်ဦး၊ သွားခေါ်မနေနဲ့ ၊ နင် ဒီနားမှာ ရပ်နေပေး၊ ဒါမှ သူတို့ လာတော့ မြင်ရမှာ "

"နင် တော်တော်ရှုပ်တာပဲ၊ ဒါလေးတောင်မနိုင်ဘူး၊ ကဲ...ဝင် လာပြီ"

ရန်ကုန်ကို မကြာခဏ အသွားအပြန် လုပ်နေ၍ မိမိတို့ တောင်ငူတွဲနေရာကို မှန်းရပ်နေကျမို့ လူအုပ်မှာ တွဲနံပါတ်ငါးနှင့် လေးရှိရာသို့သတိုးခွေ၍ စောင့်နေ၏။

"မင်းလွင်တို့ ပြေး လာပြီထင်တယ်"

"ဟဲ့..တွဲကပ် လာပြီ"

ရထားမှာ ဘူတာတွင်း အရှိန်သတ်၍ ဝင်လာသဖြင့် သူတို့ နှစ်ဦး၏ အာရုံမှာ ရထားတွဲဘက် ရောက်သွားပြီး စကားပြောသည့်နေရာမှာ အေးဆေးနွေးကွေးသော်လည်း အသွာအလာ သွက်သော ဒေမီက လူဆင်းနည်းသည့် အပေါက်ကိုကြည့်ကာ ရပ်စောင့်နေ၏။ ထွေးအောင်က အထုပ်နှစ်ခုနှင့် ခုံနံပါတ်ကို မှန်းကာ ပြုတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်နေသည် ။

"ထွေးအောင်ရေ..ပေးဟေ့"

ဒေမီက အပေါ်မှ နေ၍ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို လှမ်းတောင်းလိုက်သဖြင့် အဆင်သင့် ထိုးပေးလိုက်ရာ..

"ဟဲ့ ဟဲ့..နေပါဦး၊ ဒီအထုပ်ချပေးပါဦး၊ အိပ်ပျော်သွားလို့ တောင်ငူဘူတာမဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆင်း ဆင်း ဒေမီ အဲဒီအဒေါ်ကြီးအထုပ်ကို ဝိုင်းချပေးလိုက်"

မမျှော်လင့်ဘဲ ရှုပ်ထွေးသွားသည့် ရထားပေါ်မှာ ငိုက်လျက်ပါလာသော အန်တီဝဝကြီးက အခုမှ နိုးလာဟန်ဖြင့် သူ၏ တောင်းများ အိတ်များကို ပြုတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ချပေးနေစဉ် ထွေးအောင်က ဝိုင်းကူချပေးနေရသည် ။ အဒေါ်ကြီး ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာစဉ် သူ၏ ကျန်အထုပ်ကို ဒေမီက ကူချပေးပြီး တော်ရုံနှင့် ဆင်းမလာနိုင်သေးပေ။

"ဟူး...ဒီအဒေါ်ကြီးပစ္စည်းကလည်း များ သားပဲ ဒေမီ၊ မင်းလွင်ကို အပေါ်ကနေ ကြည့်ပြီး လက်ပြလေ၊ ငါသွားခေါ်ဦးမယ်"

"အေးအေး ဟိုမှာ မင်းလွင်"

မင်းလွင် အူလျားဖားလျား ပြေးလာသည် ကို ထွေးအောင်က ပြေးကြိုလိုက်၏။ ဒေမီက နေရာသိရန် လက်ပြရင်း တွဲပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။

"နွေကလျာရော"

"မပါဘူး၊ သူတို့ အိမ်က သိသွားပြီထင်တယ်၊ ဒေမီရော"

"ရထားပေါ်ရောက်နေပြီ၊ ဆင်းခိုင်းမှ အထုပ်တွေ"

"ငါမသွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အိမ်ကို စာရေးထားခဲ့ပြီ၊ နွေ မပါလည်း ငါ့ဘာသာငါသွားတော့မယ်"

"ဟာ..ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"ဖြစ်တယ်ကွာ၊ နွေ့ကို အခါအခွင့်သင့်တာနဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ ငါဖုန်းဆက်မယ်ကွာ၊ မင်းတို့ အကူအညီပေးကြပေါ့၊ ငါ ရန်ကုန်မှာ ပြင်ဆင်ထားနှင့်မယ်"

အလျင်အမြန် အစီအစဉ်ပြုလုပ်ပြီး ရထားတွဲပေါ် တက်လာရာ ဒေမီက နွေကလျာမပါသည် ကို မမြင်သဖြင့် အံ့အားသင့်နေစဉ်..

"ဒေမီ ဆင်းခဲ့၊ ဥဩဆွဲနေပြီ"

"နွေကလျာရော"

"ဟာ..နွေကလျာ မပါဘူး၊ နင်ဆင်းခဲ့၊ မင်းလွင် လာပြီ"

"နွေရော"

"မပါဘူး၊ အထုပ် အထုပ် ငါ့ဘာလုပ်ရမလဲ"

"မပါဘဲ ဘယ်သွားလို့ ဖြစ်မလဲ"

"ဟ..နင်ဆင်းခဲ့၊ မင်းလွင်သွားမှာ "

ဒေမီက ဘုမသိဘမသိနှင့် အိတ်ကိုပြန်ချပေးသည် ကို ထွေးအောင်
က ပြန်တင်ပေး လိုက်သည်။ ။ ရထားဘီးလိုမ့်နေလေပြီ။

သုံးမိနစ်သာ ရပ်သောရထားက အချိန်မှန်လွန်းလှ၏။

"ဒေမီ..ဆင်း ဆင်း လာ လာ"

"နင်..နင် ဘယ်လဲ"

မင်းလွင်က တွဲပေါ်ရောက် လာပြီး အတင်းဆင်းခိုင်းသော်လည်း ဒေ
မီက အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဖြစ်နေစဉ်...

"ဟဲ့..ဒေမီပါလား နင်ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"အဒေါ်နီပါလား"

ဆင်းရန် အလယ်ထဲရောက်နေသည် မို့ အတင်းတိုးထွက်နေရသည်
။ တောင်ငူမှ တက်လာသော ခရီးသည် များက အထုပ်အတင်အချနှင့် အ
ထိုင်မကျသေး၍ လူသွားလမ်းမှာ ရှုပ်နေစဉ် ဒေမီအဆင်းမှာ ကြန့်ကြာ
သွား၍ အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေသော မင်းလွင်က လက်ဆွဲပြီး ဆင်းခိုင်းမ
ည်အပြု...

"ဟ..မလုပ်နဲ့ တော့၊ အရှိန်များ နေပြီ၊ ညောင်လေးပင်ကနေ ကားပြ
န်စီးတော့ကွာ၊ ခုန်မချနဲ့ "

"ငါ...ငါ မဆင်းရဲဘူး မင်းလွင်"

ရထားအရှိန်လေး မြင့်လာသဖြင့် ဒေမီမျက်လုံးများ ပြာဝေလာသည်
။ ထွေးအောင်က ရထားဘေးပြေးလိုက်ကာ...

"ဆင်းလေ ဒေမီ"

"ငါမဆင်းရဲဘူး"

"ဒါဆိုလည်း လိုက်သွားတော့၊ နွေကလျာအစား နင်ပဲ လိုက်သွားတော့၊ ငါ နင့်အိမ်ကို ပြောလိုက်မယ်ကွာ၊ မင်းလွင်နဲ့ လိုက်သွားပြီလို့ "

အော်ဟစ်ပြောနေသော ထွေးအောင်အသံက ဝေး၍ ဝေး၍ သွားလေပြီ၊ ရထားပေါ်မှာ ပါလာသော အဒေါ်က ပျဉ်းမနားမှာ နေခြင်း ဖြစ်သည် ။ ယခုလည်း ပျဉ်းမနားမှ ပါလာဟန်တူပြီး ဒေမီအား စူးစမ်း သလိုကြည့်ရင်းနှင့် ထွေးအောင် နောက်ပြောင်ပြောလိုက်သော စကား ကို အမှန်တကယ် ထင်မှတ်သွားဟန် တူသည် ။

"ဒေမီ..လာ လာ နင်သိပ်ကြောက်နေပြီ၊ စိတ်အေးအေးထားပါဟာ လာ"

မင်းလွင်က တုန်ရီနေသော ဒေမီကိုယ်လေးကို အသာဖေးမပြီး သူ့ကြောင့်ဖြစ်တာမို့ စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် တွဲလာသည် ။

ဒေမီက အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်နေသလို ဘာမှ မစဉ်းစားမိတော့ဘဲ ပူထူလျက် ကြောင်တောင်တောင် ယောင်နနလေး လိုက်ပါလာရှာသည် ။

မင်းလွင်က ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ချလိုက်သည့်တိုင်အောင် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်နားမလည်။

နွေကလျာနှင့် ဆယ်နာရီခွဲချိန်းထားသည် ။ ဘူတာရုံနှင့် နွေကလျာတို့ အိမ်က နီးနေ၍ အိမ်နားမှာ သွားစောင့်နေစဉ် သူတို့ တစ်အိမ်လုံး မီးများ လင်းနေ၍ မိဘများ နိုးသွားလားဟု စိုးထိတ်နေစဉ် နွေကလျာ လုံးဝထွက်မလာပေ။ ခင်ဖြူအလှူကို ကူရန် ညနေကတည်းက လာမည်ဟု ပြောပြီး ဖခင်က မနက်ကျမှ သွားဟု ပြောသဖြင့် ဆယ်နာရီခွဲ၊ ဆယ့်တ

စံနာရီ ထိုးခါနီး ပြေးထွက်လာရန် ချိန်းထားသည် ။ ဘူတာနှင့် အိမ်က
လမ်းလျှောက်လျှင် ဆယ်မိနစ်ပင် မကြာပေ။

အခု ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ညောင်လေးပင်မှာ ဒေမိုကို ချထားလို့ မဖြေ
စံတော့။ ဒေမိုက ဘယ်မှ မသွားတတ်၊ မလာတတ်။

ဒေမိုကိုကြည့်တော့ နံရံကိုမှီကာ မျက်နှာကိုအုပ်၍ တိတ်တခိုး ငိုရှိုက်
နေသည် ကို တွေ့ရတော့သည် ။

"ဒေမို ညောင်လေးပင်ကျရင် ငါပါဆင်းပြီး အဲဒီကနေ
ရရာကားစီးပြီး ပြန်လာလိုက်တာပေါ့၊ အဲဒီအခါမှာ ခင်ဖြူအလှကို မှီပါ
တယ်ဟာ"

"ဟိုမှာ ငါ့အဒေါ်ပါလာတယ်၊ ငါ..ငါဘာလုပ်ရမလဲ ပြီးတော့ အတ
က်မှာ ငါ့ယောင်းမနဲ့ တွေ့တယ်၊ သူ မန္တလေးက ပြန်လာတာပဲ၊ ငါ့မှာ အ
ရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်း ချည်းပဲ..ဟင်း"

"နင် မငိုပါနဲ့ ဟာ၊ ညောင်လေးပင်မှာ ငါပါဆင်းပေးပါ့မယ်"

"နွေက ဘာဖြစ်လဲ"

ဒေမိုက ရှက်ရှက်နှင့် မျက်ရည်များကို ကုန်စင်အောင် သုတ်လိုက်ပြီး
မေးလိုက်သည် ။

"မသိဘူး၊ သူ့အိမ်က နီးသွားလားပဲ၊ မီးတွေလင်းနေတာပဲ၊ ငါလည်း
စောင့်ကြည့် ပါသေးတယ်ဟာ၊ ရထားဝင်လာတာ ကြားလို့ နင်တို့ ဒီလိုပ
စ္စည်းတင်ထားမှာ စိုးလို့ ၊ ပြန်ပြေးလာတာ မမှီလိုက်ဘူး၊ နင်တို့
ကလည်း လောလိုက်တာ"

"ဟင်...နင်ပဲ စီစဉ်ထားပြီးတော့"

"အင်း..ဒီလိုမှန်းမှ မသိတာဟာ၊ ကဲ...ကဲ နင်နားလိုက်ဦး၊ ရော့ ရော့.
. အချို့ရည် နည်းနည်းသောက်လိုက်၊ နင်လန့်သွားတယ်"

ကျော်မင်းလွင်က သူတို့ ငါးယောက်အုပ်စုထဲတွင် လူကြီးဆန်ပြီး
အားလုံးကို ဖေးဖေးမမနှင့် ကြင်နာတတ်သူပင် ဖြစ်သည်။ ။

ချစ်သူ နွေကလျာကိုသာမက ဒေမီနှင့် ခင်ဖြူကိုလည်း ကြင်ကြင်နာ
နာနှင့် ဂရုစိုက်တတ်သဖြင့် ဒေမီအဖို့ ဘာမှ မထူးဆန်းတော့သော်လည်း
ရထားပေါ် ပါလာသူများ နှင့် ဒေါ်လေးအဖို့ ဆန်းပြားစွာ နားလည်လိုက်
သည် က...

"ဒေမီ..မခုတ်တုံးမ ယောက်ျားနောက်လိုက်လာသည် "ဟူ၍ တည်း။

***